

واده شوي انجلی سره مينه

Ketabton.com

ماه لي به د، سر را بار
په مرو اير و باندي ديوه بلوم

ليکوال: صفي الله همدرد

لنډه کيسه

واده شوي انجلی سره مينه

د خوږ وطن پایتخت کابل کې مې شپې سبا کولې خو دلته تل پاتې نه وم، د ترورزي (امید) سره مې د غابونو په یوه لابراتوار کې کار کولو، نیرېدې ورځو کې مو د یوه بل ترورزي واده وو، هره ورځ به یې تلیفون راته کولو چې، کله راځې واده ته د ګوتو په شمار ورځې پاتې دي ته خو باید یو څو ورځې مخکې راشې چې له ما سره کومک وکړې. ورځې او شپې یو په بل پسې تیریدې، داسې وخت هم راغلو چې، د واده نیټه معلومه شوه. د دوشنبې ورځ یې د واده ورځ وټاکله، د واده نه دوه ورځې مخکې د شنبې په سهار اته بجې زه د کابل نه د واده لپاره خوست ته روان شوم، دا چې شنبه کابل کې د موټرو او خلکو زیات رش و، نهه نیمې بجې وې چې، د هدې له یوه موټروان سره مې په ټکسي موټر کې د بڼکلي خوست په لور لاره ونيوه. واده ته مې ډېره تلوسه وه، ډېر وخت وروسته مې د ترور په کور کې بڼادي وه، د ماسپینین څه کم دوه بجې وې چې په خوست بڼار کې له موټر نه بڼکته شوم، څه شیبه وروسته مې پلار جان راته زنگ وکړ، د حال احوال پوښتلو وروسته یې راته وویل چې، زما کار ځای ته راشه (پلار مې په یوه دواخانه کې په تخوا (معاش) کار کولو) نو سمدلاسه مې دواخانې په لور حرکت وکړ، هلته په رسیدو مې لږه دمه جوړه کړه، څو شیبې وروسته مې پلار ته وویل چې زه به کور ته لاړ شم چې بیا د میوند دوی کره هم ځم، پلار مې راته سمه ده وکړل راته یې وویل چې کور ته لاړ شه هلته دې خور هم درته انتظار باسي هغه هم درسره ځي، ومې ویل سمه ده پلارجانه.

پلار مې پیسې راکړې او رخصت مې ورنه واخیست د کور په طرف روان شوم، کور ته په رسیدو مې مور، خور او وروڼو سره سترې مه شې او د روغ، جوړ پوښتنه وکړه، موده بعد مې ځان تیار کړ، د کلي موټروان ته مې زنگ وکړ چې مونږ سره د میوند دوی تر کلي پورې لاړ شي، نیرېدې نیم ساعت وروسته په لکنو کې د میوند دوی کلي کې له موټر بڼکته شوو، موټروان مې رخصت کړ او میوند ته مې زنگ وکړ چې موږ راورسیدو لارې ته راووځه، پنځه دقیقې وروسته میوند راورسیدو له روغېر وروسته د دوی د کور په طرف روان شوو.

کور ته په رسیدو مو ټولو سره سترې مه شې وکړ، زموږ د راتگ نه یوه ورځ مخکې مې د مشر ترورزي یوه بڼینه(زما د ترورزي د میرمنې خور) عایشه راغلي وه. ما هغه په لومړي ځل ولیده ډېره بڼایسته او اخلاقي انجلی وه، په لومړي ځل لیدو مې بیخي بل ډول نا اشنا احساس وکړ، یو ډول یې تر اغیزې لاندې راغلم، بس دا مې د ژوند هغه شیبې وې چې د بڼایستونو پدې لویه دنیا کې مې د خدای تعالی پر یوه بڼکلي بشر زړه وبایله.

هغې زما لپاره له دې وروسته هره شيبه بدله كړه او جلا احساس يې راوبخښه، سبا نه بل سبا واده وو خو زما فكر ټول په هغې راټول و، يو رقم يې هر خوند او رنگ په ځان پورې راته پدې څو شيبو ليدو كې محدود كړی وو، بس په ليدو به مې پر زړه د خوبنۍ يوه داسې څپه راغله چې ما له دې وړاندې نه وه حس كړي، هغه مې يوازې ليدلې شوه، خبرې مې ورسره نشوې كولى، داسې فكر مې كولو چې كه ورسره مخامخ شم او خبرې وكړم نو خلك به غلط گمان وكړي، د واده ورځ راورسيده زما خور او عايشه زما د ترور لور سره په واده كې لارې ځكه واده په بدل شوی وو.

د واده دوهمه ورځ وه چې خور مې او عايشه دواړه بېرته كور ته راستنې شوې، خپل كور مې د هغې په ياد كې بيخي هېر شوی و بس دا ځای راته د هغې په شتون كې هرڅه وو. دا چې د عايشې تر مخ ډېر زيات شرميدم نو زما خور ته يې ويلي وو چې ورور ته د ووايه چې زه ترې ستر نه كوم زما څخه د نه شرمېږي، ددې خبرې په اوريدو مې بيخي بل ډول احساس وكړ او حيران شوم، چې زما خور ته يې داسې خبره ولې كړي.

بله ورځ مې خور راته وويل چې سبا كور ته ځوو، د جمعې د ورځې په مازديگر خپل كور ته راغلوو، خفه وم له ځان سره مې ميوند هم راوستو، كور كې مې مور، پلار او كوچنې ورور نه وو، هغوی مې بلې ترور كړه لار وو، دا وخت مې د خور سره د خبرو ډېره ښه موقع وه، له خور مې د عايشې په اړه وپوښتل، چې څنگه انجلۍ ده، هغې راته وويل چې ډېره ښه جلکۍ ده په ښايست او اخلاقو كې ورباندې تمامه ده، خو هغه واده شوي ده.

د خور ددې خبرې په اوريدو مې حالت هغه ماشوم ته ورته شو لکه چا چې ترې د لوبو ټول شيان مات كړي وي، زړه مې مات شو، په لومړي ځل مې دا تجربه كړه چې په مينه كې ناکام شوم، هېڅ نه پوهيدم چې څه وكړم او څه ووايم خو هرڅه مې زړه كې وساتل.

د دريو هفتو رخصتيو وروسته بېرته په مات زړه كابل ته لارم، وخت تيريدو خو هرڅه بې خونده وو، هر گل راته پر خپل ډنډر مات معلومیده، نظر مې پر هره ښکلا تې شوی و. شور، خوند او رنگ مې يوې خزان وهلي ونې ته ورته شوی وو، لکه ښکلا او تازه گي يې چې د زېږو پاڼو په تويدلو كې له منځه تللي وي. هغه مې هېڅ له زړه نه وته، ډېر بي وسه وم ځكه چې هغه يوه واده شوي انجلۍ وه، هېڅ مې هم نشو كولى، خو داسې يو څه هم وو چې كله به مې يې په اړه فكر وكړ نو د زړه د سمندر څپو ته به يې خوځښت راوبښه، هغه دا و چې خور مې هغې ته په واده كې ويلي وو چې كه ته چېرته كوژده شوي نه وه نو، زما ورور ته مو خامخا په نوم (كوژده) كولې، هغې يې په ځواب كې ورته ويلي وو چې نو څه خبره ده اوس مې ورته وكړئ، ما ته به يې چې دا خبره راياده شوه نو دا فكر به مې كولو چې شايد هغې ته به هم گران يم او خوبښ به يې يم.

یوه ورځ مې له دوو تروریزو میوند او امېد دواړو سره زما دا ټوله کیسه شریکه کړه، خو ددې پر ځای چې هغوی ماته ډاډ راکړي، راته یې وویل چې ته لیونی شوی یې دا هرڅه له ذهن وباسه او دا خبرې هېرې کړه، هغه یوه واده شوي انجلی ده زما زړه هېڅ نه منل او یې پروا و.

وخت تیریدو او دا هره شیبه درد به مې زغمه، بیا مې یوه ورځ میوند ته زنگ ووهه، او د عایشې د نمبر په اړه مې ورته وویل خو هغې بیا راته همغه پخوانۍ خبرې وکړې او ویې ویل چې هغه موبایل او نمبر نه لري، د هغې د کوژدې په اړه یې دا خبره هم راته وکړه چې عایشه د خپلې کوژدې په اړه ناخبره وه او پرې خوښه هم نده، عایشې زما خور ته دا هم ویلي وو چې زه موبایل لرم خو له خپل کوژدن سره نه غږېږم، او دا خبره مې ماته خور کړې وه ما میوند ته وویل چې موبایل او نمبر دواړه لري خو ته ورنه خبر نه یې، هغه راته وویل چې ته بیا له کومه خبر شوې؟ ورته مې وویل چې هغې خپله زما خور ته ویلي وو ته به اوس فقط ماته د هغې نمبر راپیدا کړې نور هرڅه زه کوم، خو هغې تل خپل ضد کاوه او نه یې منله خو اخبر مې هم رضا کړ چې نمبر به راته پیدا کوي، میوند هم په خوست کې په یوه لابراتوار کې کار کوه او یوازې به د جمعې په شپه خپل کور ته تلو، د جمعې ورځ راغله هغه کور ته لاړ وو د شنبې په شپه مې زنگ ورته ووهه د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بیا مې ورته وویل چې څه دې وکړل نمبر پیدا شوو او که نه؟ هغې راته وویل چې زه یې زما د وریندارې په موبایل کې نمبر گورم خو موقع راته نه پیدا کیږي چې د هغې موبایل کې یې وگورم، سبا سهار ته په یوه بهانه موبایل ورنه اخلم زه به سبا ته معلومات درکوم، دا یې وویل خدای په امانی مو وکړه او زنگ مو قطع کړ، شپه هم تېره شوه د شنبې ورځ هم تېره شوه او د یکشنبې په ورځ مې زنگ ورته وکړ د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بیا مې ورته وویل چې څه دې وکړل یاره زه خو دې په انتظار مړ کړم، هغې راته وویل چې په خدای بیخي رانه هېر شوی وي چې کور نه راووتم لاړ کې را په زړه شوو خو ته صبر ولره د صبر میوه خواږه وي او د خوراک نه یې تمه ښه ده، ورته مې وویل چې ته دا خبرې پرېږده، خو گوره چې بیا یې داسې هېر نه کړې. هغه سمه ده وکړل او اړیکه مو قطع کړه.

تر بلې جمعې راته انتظار د کال غوندې شوو، د سه شنبې په شپه مې میوند ته زنگ وکړ جوړ پخیر نه وروسته مې ورته وویل هلکه! گوره چې زما کار درنه هېر نشي راتلونکي جمعې په ورځ یې باید ختماً غم راته وخوړې، خو هغې یو ډېر منفي او ناهیلی ځواب راکړ راته یې وویل گوره! څه چې ته او ستا زړه غواړي، دا امکان نه لري، ته باید نور له دا ډول خبرو او فکرونو تېر شي، زه درسره دا مرسته نشم کولی، دا یې وویل او زنگ یې قطع کړ.

زما ټوله تمه یو خدای ته وه، یو میوند ته خو د ده دغه خبره لکه یو سیلاب غوندې شوه او زما په زړه کې یې د نوي جوړیدونکي ښار ټولې ودانۍ را وړانې او ویجاړې کړې، خپل ځان مې د بصیر احمد سرور په دغه بیت کې ولیده چې.....

ناهيلى خه ده، خو رڼا لپاره

په مرو اېرو باندي ډيوه بلوم

د ميوڼد په دغو خبرو مې مړې ايرې هم له لاسه ووتې، او په زړه کې مې د عايشې په ليدو روښانه شوى خراغ د تل لپاره مړ شو، هغه د بل شوه او ماته يې فقط يادونه راپاتې شول.

پای

واده شوي انجلي سره مينه

ليکوال: صفی الله همدرد

ترتيب او ډيزاين: صفی الله همدرد

کال: ۱۴۰۳ / ۲۰۲۴

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**